

Őrizni vagy menteni....

A múzeumok tevékenységében, szemléletében nemzetközi szinten jelentős változások mentek végbe az elmúlt évtizedekben, melynek eredményei a nagy múzeum-boomok voltak. Mindez felértékelte a múzeumok társadalmi szerepvállalását és a kulturális életben elfoglalt pozícióját. Kisugárzása elérte a hazai kulturális életet, a múzeumi programokon keresztül.

A paradigmaváltás következtében az intézmények kapui szélesre tárultak az új feladatok megvalósítása, és a műtárgyak sokrétű társadalmi hasznosíthatósága előtt. A megnövekedett bemutatási, kölcsönzési, szállítási, kutatási és médiaérdeklődés, a természeti-, gazdasági környezet változásai valamint az urbanizációs hatások egyszerre érték a kulturális vagyont, melyben a legkisebb figyelem a lényegnek - a műtárgyoknak jutott. A fokozott igénybevétel, - a mikro- és makro környezeti változások - és ezek megelőzését szolgáló személyi-, anyagi-, tudati valamint múzeumtechnikai feltételek hiánya vált a romlások fő motorjává. Mindezek megszüntetésére tett lépések a személyes ambíciók, motivációk és érdekek mentén perifériára szorultak. Mindeközben a kulturális vagyon érzékenyen és folyamatosan reagált a sokrétű és dinamikus hatásokra, aminek következtében az általános leépülés egyre nyilvánvalóbb jelei mutatkoznak.

Az érdektelenség és tehetetlenség okozta benuátlásból a rendeződés, kiszámíthatóság, stabilitás, önmérséklet irányában kell mozdulni, melyben összeegyeztethetővé válik a kulturális vagyon érdeke, az autentikus, tudományos célú megőrizhetőség és a társadalmi elvárások teljesíthetősége. Mindezek nélkül veszélybe kerül a tudományterületek hagyományos ismeretbázisa, a kutathatóság, értelmezhetőség, bemutathatóság mely hiányában a múzeumok kiüresedett identitás nélküli létesítményekké válnak.